

lokale Landboforeninger. Jeg erkender, at disse Foreninger have betydelig Interesse, idet det særlig er ved deres Virksomhed, at Kravene komme ud til den enkelte. De store Skuer have deres store Betydning, men de lokale Landbrugsforeninger have mere Ærinde til hver enkelt Udstiller og navnlig til dem, som endnu ikke ere komne saa højt op, at de tør vove Konkurrencen paa de større Stævner. Men det kan heller ikke nægtes, at Omkostningerne og Vanskelighederne ved at fremstille sine Dyr paa de lokale Skuer ere betydelig mindre, end de ere paa de store Skuer, der næsten altid vare flere Dage. Jeg mener derfor, at man maa kunne indrømme, at naar der skal skæres af paa Bidrag til Præmier, maa det være paa de lokale Landboforeningers Omraade. Der kan det bedst taales.

Jeg hilser med Tilfredshed den Bestemmelse, at naar Samlagsdyrskuer holdes, gives der et større Bidrag fra Statskassen end hidtil, idet Bidraget hidtil kun er blevet forøget med 10 pCt., medens det efter Lovforslaget vil kunne forhøjes med 20 pCt. Jeg er ikke enig i, hvad der blev udtalt af en anden Taler, at det vistnok ikke var af synderlig Betydning. Jeg tror, det vil faa Betydning, og jeg er endda tilbøjelig til at mene, at det ingen Skade var til, om man gik til en Forhøjelse med 30 pCt. Jeg kender ikke Forholdene i Jylland, og det kan være, at der derovre kan opstaa visse Vanskeligheder paa Grund af de store Afstande, men jeg er overbevist om, at i de frugtbare Egne og navnlig paa Fyn, hvor jeg er særlig kendt, vil denne Bestemmelse sikkert faa til Følge, at der bliver holdt Samlagsdyrskuer. Det er allerede under Overvejelse i et Par af de store Landboforeninger at slutte sig sammen i den Hensigt ikke alene af Hensyn til det højere Bidrag, der ventes ved Vedtagelsen af dette Lovforslag, men ogsaa fordi man i Realiteten indser, at det er af betydelig Interesse, at Naboforeninger, der ikke have alt for svært ved at følges ad, slaa sig sammen om et fælles Skue.

Bidragene til Statshingste- og Statsdyrskuer ere derimod beholdte uforandrede. Ogsaa dette, mener jeg, er i sin Orden, thi det er en dyr Historie at udstille der, og det er der, de stærkt interesserede samles for at se Fremskridtene paa Husdyrbrugets forskellige Omraader.

At Bidraget til Avlsforeninger indskrænkes noget, mener jeg ogsaa maa anerkendes. Der er fra nogle Sider anket over, at der nu skal stilles strengere For-

dringer. Javel, det skal der, men af hvilken Grund have vi hidtil haft disse Regler i Husdyrloven, naar vi ikke maatte stille strengere Fordringer? Alle erkende, at Loven har haft den Virkning, at vi ere gaaede stærkt og godt frem med vort Husdyrbrug. Men saa er det ogsaa selvfølgelig, at Fordringerne skærpes. Selve Avlsforeningerne maa nu kunne taale, at der bliver taget noget af Bidraget bort, idet de mange Erfaringer, de have indhøstet under deres Arbejde, vel maa have lært Medlemmerne, at det har sin Betydning at være i dem. Det viser sig ogsaa, at man, naar man ser paa Fremstillinger af Dyr enten ved Ungskuer, hvor Afkommet stilles frem, eller ved Dyrskuer, maa indrømme, at der nu kommer anderledes gode Dyr end tidligere.

Jeg er meget veltilfreds med, at den nugældende Lovs § 15 er falden bort i dette Lovforslag. Jeg har aldrig kunnet indse, at denne Paragraf har gjort anden Gavn end at skaffe den Kvægavlsforening, der har været saa heldig at have nogle ret gode Dyr, en lille Præmie. Jeg tror ikke, at Paragraffen nogen Sinde har haft nogen Betydning for det Formaal, som den skulde have, nemlig at virke til at danne Stammer, og jeg tror heller ikke, at den vilde faa det, selv om den bibeholdtes. Det at danne Stammer lader sig nemlig vanskeligt gøre ved en Kvægavlsforening, hvori der maaske er over 20 Medlemmer, og hvor maaske ikke en Gang det enkelte Medlem har sine Køer af samme Kvægstamme, saa at der kan være indtil 50 forskellige Moderstammer indenfor Foreningens Omraade. En saadan Forening egner sig ikke til at danne Stammer. Det er meget sjældent, naar der skiftes Tyre, at Kvægavlsforeningen køber en Tyr af den samme Stamme, som den har haft tidligere, og naar der saaledes ogsaa skiftes paa fædrene Side, er det givet, at man ikke kan vente, at Stammepræget saa let kan komme frem ved en Kvægavlsforening. Jeg tror derfor, at Bestemmelsen i den gældende § 15 er en af dem, man bedst kan undvære.

Tillige mener jeg, det er rigtigt, at Svineavlsforeningerne ere forbigaaede ved denne Lov. Den Sag kan meget godt overgives til det private Initiativ og til den Interesse, som Andelsslagterierne Landet over vise den, idet de baade give Bidrag til Præmier og sørge for at faa Orner skaffede til Veje saa rigeligt som muligt og faa dem udstationerede omkring i Egnen. Tillige er Svineavl vidt forskellig fra Hesteavl og Kvægavl. Paa Grund